

אוכמניות

ואז הקאתי עליו, השחרתי את בגדיו בכל האוכמניות שזללתי. הייתי בת חמש והוא החזיק אותי על ברכיו ושר לי שיר.

” זו דורוטקה זו דורוטקה, זו דורוטקה

יחפה היא רקעה לה היא רקעה לה

סביב סביב היא חוללה לה, חוללה לה,

במעגל הסתחררה לה הסתחררה לה...”

פרנק לא התרגז, רק אמר: ”אוי דורוטקה, איך השחרת אותי” וצחק.

דפקתי על הדלת במעון העולים בבית שמש. פרנק עמד בפתח אני עמדתי אחרי שבע עשרה שנה במדי חיילת הבטתי בו ואמרתי, ”אני דורוטקה.”, והוא הביט בי ואמר: ”איך השחרת אותי”, וצחק.

הייתי מזהה אותו בכל מקום ובכל זמן, בחיוכו העדין ובפניו הטובות. זכרתי את ההקאה ההיא של האוכמניות שהשחירה את בגדיו. זכרתי גם את ריחן וטעמן, את ריח היער, הפטריות וסבך השרכים.

פרנק שכב בבית החולים, מיטה לבנה לבנה – ”ואני רוצה להיפרד ממך” אמר כאילו ניהל עימי שיחה ארוכה לפני כן, וחיך. אני ליטפתי את פניו וידיו – ”כשתראה את אמא שלי ואבא שלי ואת דוד נפתלי וכל המשפחה, את כל יוצאי קלוש, מסור להם ד”ש חמה.” בינתיים גילחתי את ראשו של חולה זקן שלא היה לו כסף להסתפר אצל ספר לפני ניתוח מוח. פרנק הסתכל עלי כאילו בזבזתי את זמננו שלנו. חזרתי אליו, ישבתי קרוב אליו אחזתי בידו, נישקתי את מצחו, והלכתי.